

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Севлиево , 21.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на шестнадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Станислав И. Цветков

като разглежда докладваното от Станислав И. Цветков Административно наказателно дело № 20214230200077 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателя П. М. М. от гр.Трявна е обжалвал Електронен фиш /ЕФ/ за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата / ЗП / № 1100013238, издаден от Агенция „Пътна инфраструктура” / АПИ / - София, с който за извършено нарушение на чл.139, ал.5 и ал.6 във вр. с чл.102, ал.2 и на основание чл.179, ал.3 във вр. с чл.187а, ал.1 от Закона за движението по пътищата / ЗДвП / му е наложено наказание глоба в размер на 300.00 лева и такса по чл.10а, ал.2 от Закона за пътищата / ЗП / в размер на 10.00 лева.В жалбата се твърди, че ЕФ е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон, в подкрепа на което се излагат подробно развити съображения.

ИСКАНЕТО в жалбата е съдът да отмени изцяло обжалвания електронен фиш.

Ответникът по жалбата – Агенция „Пътна инфраструктура” - София, редовно призован, не се явява представител при разглеждане на делото.

По делото се събраха писмени и гласни доказателства, от съвкупната преценка на които съдът установи следната фактическа обстановка:

На 06.03.2020 г., в 15:09 часа било установено нарушение с ППС лек автомобил „Тойота Авенсис” с рег. № **** на Главен път I-4, км. 76+135, на територията на община Севлиево, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не била заплатена пътна такса по чл.10, ал.1 от ЗП според категорията на пътното превозно средство.Нарушението било установено с устройство № 40141, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП, намиращо се на път I-4 км. 76+135.Посоченото по-горе ППС било заснето от устройството, съответно бил изготвен и снимков материал.В следствие била направена справка, от която било установено, че посоченият по-горе автомобил е собственост на жалб.П. М. М..За установеното нарушение на чл.139, ал.5 и ал.6 във вр. с чл.102, ал.2 от

ЗДвП, от АПИ - София, бил издаден електронен фиш, № 1100013238, с който на жалб.М., на основание чл.179, ал.3 във вр. с чл.187а, ал.1 от ЗДвП било наложено наказание глоба в размер на 300.00 лева и такса по чл.10а, ал.2 от Закона за пътищата / ЗП / в размер на 10.00 лева. Така издаденият електронен фиш бил изпратен за връчване на жалб.М. и му бил връчен на 16.02.2021 г. срещу подпис.

Гореизложената фактическа обстановка съдът намира за установена от приетите по делото писмени доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност – електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП № 1100013238, издаден от АПИ - София, с приложен към него снимков материал; Доклад от Електронната система за събиране на пътни такси по чл.167а, ал.3 от ЗДвП за установени нарушения по чл.179, ал.3 – 3в; Справка за собственост на МПС; Снимков материал на пътно превозно средство с рег. № ****; Известие за доставяне на ЕФ; Разписка за електронна винетка за ППС с рег. № **** на електронна винетка № 20020342443029; Системен бон от 03.02.2020 г.; Фискален бон от 01.02.2019 г. и Свидетелство за регистрация на МПС – Част I.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните писмени доказателства, съдът достига до следните правни изводи:

Препис от електронният фиш е връчен на жалбоподателя на 16.02.2021 г. Жалбата е заведена в деловодството на АПИ – София на 26.02.2021 год., тоест в законноустановения срок, поради което същата е допустима и следва да се разгледа по същество.

Електронният фиш е издаден за извършено нарушение на разпоредбите на чл.139, ал.5 и ал.6 във вр. с чл.102, ал.2 от ЗДвП. Съгласно разпоредбите на чл.139, ал.5 и ал.6 от ЗДвП: “(5) Движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата. (6) Водачът на пътно превозно средство е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице”. Разпоредбата на чл.102, ал.2 от ЗДвП гласи следното: “Собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство. Ако в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него”.

С ЕФ на осн. чл.179, ал.3 във вр. с чл.187а, ал.1 от ЗДвП на жалб.М. е наложено наказание глоба в размер на 300.00 лева и такса по чл.10а, ал.2 от Закона за пътищата / ЗП / в размер на 10.00 лева. Съгласно чл.179, ал.3 от ЗДвП: „Водач, който управлява пътно

превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл.10, ал.1, т.1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 300 лв.”.Разпоредбата на чл.187а, ал.1 от ЗДвП гласи следното: “При установяване на нарушения по чл.179, ал.3 – 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател – от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице”.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с процесуален представител в съдебно заседание.В жалбата срещу електронния фиш се твърди, че същият е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон, в подкрепа на което се излагат.В подкрепа на тези твърдения се излагат няколко съображения.

Твърди се, че съобразно разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН наказващият орган следвало да издаде фиша само ако е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.При издаването на ЕФ не били ангажирани доказателства, от които да се установи наличието на виновно поведение у дееца.За леки автомобили, попадащи в категория 3, цените били фиксирани на 97 лева, колкото струвала годишната винетка.Видно от представеното към жалбата заверено копие на разписка за електронна винетка, такава била заплатена на 04.02.2020 г. – винетка № 20020342443029/03.02.2020 г. с потребител BG, ****, валидна от дата 04.02.2020 г. до 03.02.2021 г.В случая категорично не било осъществено нарушението, тъй като жалб.М. е изпълнил надлежно задължението си по чл.139, ал.6 от ЗДвП преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл.10, ал.1 от ЗП, като по този начин не бил осъществил състава на нарушението по чл.179, ал.3 от ЗДвП.Същият съвсем съвестно и навременно изпълнил задължението си да заплати винетна такса за притежавания от него лек автомобил с рег. № ****.

Ответната страна, в съпроводителното писмо оспорва жалбата като се твърди, че електронната винетка е закупена за ремарке на лек автомобил рег. № ****, а не за лек автомобил с този регистрационен номер, а съгласно чл.5, ал.3 от Наредбата за условията, реда и правилата за функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние в случай на неправилно декларирани данни се счита, че за пътното превозно средство не е заплатена дължимата винетна такса.

Съдът споделя доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, изложени в жалбата и в съдебно заседание по следните съображения.

С измененията на Закона за движението по пътищата и Закона за пътищата /ДВ, бр. 105/2018 г. / е предвиден нов начин на заплащане на такси за преминаване по платената пътна мрежа, при която се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства - винетни такси и такси на база време и на база изминато

разстояние. Това изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси. В чл.10, ал.1, т.1 от Закона за пътищата е предвидено, че за движение на пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса до или равна на 3, 5 тона се дължи заплащането на винетна такса. В чл.10, ал.7 от Закона за пътищата е предвидено, че това са моторните превозни средства, които имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на пътници; моторните превозни средства, които имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на товари и моторни превозни средства с повишена проходимост. В ал.9 на чл.10а от Закона за пътищата е посочено, че когато пътно превозно средство, за което се дължи винетна такса се движи с прикачено ремарке, собственикът или ползвателят е длъжен да заплати допълнителна винетна такса за същата категория пътно превозно средство, независимо от броя на осите на ремаркетото, за срока на ползване на платената пътна мрежа от пътното превозно средство с прикаченото ремарке, когато общата допустима техническа маса на състава надвишава 3,5 тона. Съгласно чл.139, ал.5 от ЗДвП движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата, а в чл.139, ал.6 от ЗДП е въведено изричното задължение за водача на пътно превозно средство преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл.10, ал.1, т.1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство. От своя страна санкционната разпоредба на чл.179, ал.3 от ЗДвП, предвижда административно наказание глоба за водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл.10, ал.1, т.1 от Закона за пътищата.

За да представлява едно деяние административно нарушение съгласно общата дефиниция на чл.6 от ЗАНН, от субективна страна същото следва да е извършено виновно. Това означава, че за да може да бъде извършено административното нарушение на чл.139, ал.6 ЗДвП е необходимо да бъде установено, че съответното лице /водач, собственик, ползвател и пр. / съзнателно не е заплатило дължимата пътна такса и въпреки това, съзнавайки това обстоятелство, автомобилът се е движел по път в обхвата на платената пътна мрежа.

В случая от обективна страна бе установено, че е била заплатена годишна винетна такса за превозно средство с рег. № ****. При закупуването на винетен стикер лицето декларира регистрационния номер и категорията на превозното средство. Грешката при посочването на категорията на превозното средство не е равнозначна на неизпълнение на задължение за заплащане дължима винетна такса при движение по републиканската пътна мрежа, защото при погрешно деклариране на данните и коректно заплащане на дължимата такса отсъства умишъла за извършване на нарушение. Вярно е, че чл. 5, ал. 3 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база

изминато разстояние предвижда, че отговорността при неправилно декларирани данни относно регистрационния номер на пътното превозно средство, категорията му или периода на валидност на винетната такса е съответно на собственика или на ползвателя, като в случай на неправилно декларирани данни се счита, че за пътното превозно средство не е заплатена дължимата винетна такса. Тази разпоредба, обаче не би могла да обоснове административнонаказателна отговорност по чл.139, ал.5 и 6 ЗДвП, а единствено поражда задължението за съответното лице, когато се констатира погрешното деклариране, да заплати наново винетна такса, декларирайки коректно данните за превозното средство. Ако се приеме противното то лицето би понесло административнонаказателна отговорност за грешката в декларирането на данните, а не за самото административно нарушение по чл.139, ал.6 от ЗДвП, тъй като то предвижда задължение за водача за заплащане на винетна такса, което той добросъвестно е изпълнил. Подобно тълкуване противоречи както на действителния смисъл на административнонаказателната разпоредба, така и на целта на закона, а също и на принципите на справедливостта, още повече че към настоящия момент единственият вид винетна такса е от категория КЗ и стойността ѝ е еднаква, независимо от категорията на превозното средство. По отношение на регламентираното задължение, на административно наказване по този текст, ще подлежат само лица, които съзнателно не са заплатили дължимата винетна такса и въпреки това, съзнавайки това обстоятелство, управляват автомобил, за който такава такса се дължи, по път в обхвата на платената пътна мрежа. При така изложеното и съобразно субсидиарната приложимост на разпоредбата на чл.11, ал.2 от НК, деецът следва да съзнава общественотоопасният характер на деянието, а именно че нарушава директно законова забрана, която е обвързана с общественотоопасни последици, чието настъпване той иска или допуска.

В конкретния случай безспорно се установява от доказателствата по делото, че жалбоподателят е имал знание, че за процесния лек автомобил "Тойота Авенсис" с рег. № **** е заплатена, в полза на бюджета, електронна годишна винетка, като е съзнавал, че е закупена именно за управлявания от него автомобил. Изложеното от фактическа страна обективира субсидиарното за административно-наказателното производство приложение на разпоредбата на чл.14, ал.1 от НПК, водеща до изключване на наказателна отговорност на дееца, предпоставена от констатираното незнание на действителните обстоятелства принадлежащи към състава на административно нарушение на разпоредбите на чл.139, ал.6 от ЗДвП.

Действително, винетната такса следва да бъде обвързана с регистрационния номер, вида и категорията на МПС и при несъответствие се отчита, че за конкретен автомобил липсва винетка. Това съответства на трайната съдебна практика във връзка с платеното паркиране в сини зони (липсва плащане ако неправилно е посочен регистрационния номер) и на правния принцип, че който плаща зле плаща два пъти. Същевременно обаче следва да бъде отчетено обстоятелството за начина на функциониране на системата за заплащане на винетни такси. Тя е единствено електронна. В случая, в издадения системен бон за заплатена винетна такса като потребител е посочен именно лек автомобил с рег. № ****, както и

категория КЗ, от каквото в случая е посоченото ППС.Общоизвестен факт е, в това число и за съда, от публикации в електронни издания и националните медии, за множество случаи, в които при заплащане от страна на потребител на винетна такса за лек автомобил от категория 3, некоректно, в някои случаи погрешно, въвеждане на данни в електронната система заплащане на винетна такса за ремарке от страна на оператора.Това обстоятелство е невъзможно да бъде установено от потребителя, тъй като както вече бе посочено в издадения от оператора системен или касов бон се отразява именно номера на лекия автомобил и неговата категория, липсва обаче отразяване, че плащането касае заплащане на винетна такса за ремарке.Това води до невъзможност у потребителя да узнае и установи обстоятелството, че таксата, която е заплатил касае не лекия автомобил за който е имал убеждението, че заплаща дължима винетна такса, а ремарке.Водачът не е могъл и не е бил длъжен да предвиди, че при заплащане на винетната такса на търговеца, продаващ винетката, ще бъде въведено от служителя погрешно заплащане на такса не за автомобила, а за ремарке.

Ето защо, съдът намира, че твърдяното административно нарушение не е извършено от субективна страна, поради което и атакуваният електронният фиш е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

На следващо място съдът намира, че дори да се приеме строго формалистичен подход и се приеме, че е налице реализиран състав на административно нарушение, ЕФ отново е незаконосъобразен в частта, с която на жалбоподателя е наложено административно наказание, тъй като и в този случай нарушението извършено от жалбоподателя, следва да се квалифицира като маловажен случай и по отношение на него е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 28, б."а" от ЗАНН.В ЗАНН няма легално определение на понятието "маловажен случай", но предвид препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, следва да намери приложение легалната дефиниция на това понятие, дадена в чл.93, т.9 от НК, тъй като разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към общата част на НК, а именно извършеното административно нарушение, с оглед липсата на вредни последици или незначителността им и с оглед другите смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид.

Настоящият случай е именно такъв, тъй като деянието разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид.При преценката на тежестта на нарушението и съответно степента на обществена опасност на нарушението, следва да се съобразят във всички случаи конкретните обстоятелства по неговото извършване, а именно факта, че в крайна сметка сумата представляваща винетна такса е била платена за управлявания автомобил и фактически е постъпила в бюджета, поради което и от деянието не са настъпили никакви вредни последици, дори е налице неоснователно обогатяване на държавата.В този контекст същото на практика и не се отличава с обществена опасност.При това положение, налагането на глоба в размер на

300.00 лв., се явява несъразмерно тежка санкция спрямо тежестта на нарушението и степента на обществена опасност на същото. При наличието на описаните по-горе факти, административно-наказващия орган, е следвало да извърши преценка за наличие на маловажен случай.

По делото безспорно бе доказано, че жалбоподателят П.М. е имал заплатена винетка за ППС, но вместо за лекия автомобил, при закупуването е посочено ремарке. Това е единствената разлика. Това, че има заплатена винетна такса е от съществено значение, тъй като не може да се третира по един и същи начин лице, което никога не е заплатило такава с лице, което е заплатило винетна такса, които изключват какъвто й да е умисъл от страна на жалбоподателя. Освен това както бе посочено, от действията на жалбоподателя не би могло да настъпят каквито й да е вредоносни последици или щета за държавата, тъй като реално има заплатена винетна такса и от нея би могъл да се ползва само процесния автомобил "Тойота Авенсис", а не някой друг автомобил.

Преценката за "маловажност на случая" подлежи и на съдебен контрол, и когато съдът констатира, че предпоставките на чл.28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не ги е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление (съответно електронния фиш), като в този случай преценката на съда е преценка за законосъобразност (ТР № 1/12.12.2007 г. на ОСНК - ВКС).

По отношение на направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, съдът намира, че при този изход на делото същото е основателно. В настоящия случай са направени разноски от жалбоподателя, като е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лева, което не се явява прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото и няма искане от насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. С оглед изхода на делото, а именно отмяна на процесният ЕФ, съдът намира, че следва да се присъдят на жалбоподателят направените от него разноски в размер на 300.00 (триста) лева.

Водим от гореизложеното и на осн. чл.63, ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата / ЗП / № 1100013238, издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ / АПИ / - София, с който на П. М. М., ЕГН *****, за извършено нарушение на чл.139, ал.5 и ал.6 във вр. с чл.102, ал.2 и на основание чл.179, ал.3 във вр. с чл.187а, ал.1 от Закона за движението по пътищата е наложено наказание глоба в размер на 300.00 / Триста / лева и такса по чл.10а, ал.2 от Закона за пътищата в размер на 10.00 / Десет / лева, като НЕПРАВИЛЕН и НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" гр.София, ДА ЗАПЛАТИ на П. М. М., ЕГН *****, направените разноски по делото в размер на 300.00 (триста) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.Габрово в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____